

இந்து ஜோகி

ஆத்ம ஜோதி

(ஓர் ஆக்ஷிக மாத வெளிப்பு)

ஸ்ரீ உஸ்ரிங்கு இவைவன் ஒருவன்
ஸ்ரீ உடலூர் இவைவன் ஆஸயரோ—சுத்தானந்தர்,

சோதி 11 | விகாரி@ஈஸ் ஜப்பசிமீ 1-ஏ-18 (18-10-59) | சுடர் 12

பொதுவாடக்கம்.

1	பேரின்பத் தெள்ளமுது	353
2	போகர் சவாயிகள் வாக்கு	354
3	வாழ்வின் உண்ணத் தோக்கம்	355
4	ஸ்ரீ மனிவரசகர் துதி	358
5	என் இருபத்துாண்கு ஆசிரியர்கள்	360
6	பெரியபுராணம் கண்ட தமிழகம்	362
7	போக ஆசனங்கள்	367
8	ஸ்ரீ சங்கரர் காட்டிய ஆச்சவைத் தார்க்கம்	371
9	சரல்வதி டிலை	372
10	ஷீஷ்ணு சக்ஞராமமகாத்திரியம்	374
11	ரக்ஷியம் பொதிந்த பழுனி	378
12	இரார்த்தனை	379
13	ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவங்கும்	381
14	பாததூரியின் பெருமை	384
15	ஒம் சக்தி சதனம்	
	அட்டவுடம் பக்கம்	

ஆத்ம ஜோதி சந்தா வியாம்.

ஆயுள் சந்தா ரூ. 75-00, வாருடச் சந்தா ரூ. 3-00
தனிப்பிரதி சுதம் 30.

கௌரவ ஆசிரியர் : க. இராமச்சந்திரன்,
பதிப்பாசிரியர் ; ந. முத்தையா,

“ஆத்ம ஜோதி நியை” நாவல்பிர்ட் டி. (சிலோன்.)

யேஸ்பத் தெள்ளமுது.

(மகரிலி சுத்தானந்தர்)

25 ஊருண்டு, நிலமுண்டு, உணவுண்டு, பணமுண்டு
உறவுண்டு, சுற்றமுண்டு
உருவான திருவுண்டு திருவான மகீஷயுண்டு
உலவிடச் சிவிகை உண்டு
பேருண்டு புகழுண்டு பேரிடத் தன்புண்டு
பேசிட மதிப்பு முண்டு
பின்னிந்த ஊரிலெம் பேச்சிற் கிரண்டில்லை
பெரியம் யாம் என்றபேரில்
யாருண்டு நிலையாய் அகத்தையினில் உண்டுண்
டுருண்டவர்க் களவு முண்டோ
அலைபோ மெழுந்துவிழு மரசரின் வாழ்க்கையும்
அரசமாய்ப் போவ தன்றே
தாருண்ட நிரெனச் சுகமுண்டு நின்னருள்
சுவைத் தென்ஜையுண்டு விடுக
சுத்த பரிபூரண சுகானந்த வாரியே
சுடர்பாவு சோதி மலையே !

26 எழுதின்னு மெழுத்தின்னு மென்றெழுதி வாங்குவார்
எழுதுமைக் காசு மீயார்
எழுதிக் கொடுத்ததைப் பணமாக்கி யென்னுவார்
எமதுரிமை நூலென் னுவார்
உழையின்னு மெனவேலை வாங்குவார்; பணமெனில்
ஊமையுஞ் செவிடு மாவார்.
ஊருக் குழைப்பதாய் பேர்பவன்னி வத்ததை
யொளித்தொளித் துண்டு வகுவார்
உழுதிடும் விவசாயி ஒருவேலை யுள்ளைவும்
உண்டெனத் தந்துதவி டார்
ஓயாது பொதுவடமைபேசுவார், ஏழையெனில்
ஒருபருக்கையு முதற்டார். [வார்
தொழுவார்கள்; மிற்கெடக் கடவுள்துணை வேண்டு
துட்ட டிக்கப் புகழுவார்
சுயநலக் கும்பலின் சூதுவா தென்சொல்வேன்
சுத்த பரமாத்ம குருவே !]

யோகர் சுவாமிகள் வாக்கு.

—

நாங்கள் சிவனடியார்கள், எங்களுக்கு ஒரு குறைவுமில்லை'. சிவதொண்டு செய்வதே எங்கள் தொழில். அதற்காகவே நாங்கள் பூமியில் வாழுகிறோம்.

சந்திரன் சிவதொண்டு ஆற்றுகின்றது, குரியனும் ஏனைய கிரகங்களும் அத்திருப்பணியையே செய்கின்றன. தேவர்களும் அசரர்களும் கின்னரர், கிம்புருடர், வித்தியாதரர்களும் அப்படியே தொண்டாற்றி வருகின்றனர்.

அனைத்துஞ் சிவன் செயல், அவன்னிர் அனுவும் அசையாது. நாம் இழுந்து போவது மொன்றுமில்லை. ஆதாயமாக்கிக் கொள்வதும் ஒன்றுமில்லை. இருந்தப்படியே இருக்கின்றோம்.

நமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் ஒருவருமில்லை. வேண்டுதல் வேண்டாமையில்லை. மன்னுதி ஆசையில்லை. மன்மான பேட்டி இல்லை. காலதேச வர்த்தமானம் நமக்கில்லை. நாம் அனைத்துக்கும் சாட்சியாக விளக்குகின்றோம்.

நாங்கள் சிவனடியார்; நாங்கள் சிவனடியார்; நாங்கள் சிவனடியார்; நாங்கள் சிவனடியார். இது சரியை; இது கிரியை; இது யோகம்; இது நூனம்; இது மந்திரம்; இது தந்திரம்; இது மருந்து.

இந்தக் தியானத்தில் நிலைத்தலே நிஷ்டை; இந்த நிஷ்டையைத் தயோருக்குச் சிலமில்லை; தவமில்லை; விரதமில்லை; ஆச்சிரமச் செயலில்லை.

இவர்கள் தாம்சிரும்பிய வண்ணம் மண்ணில் வாழ்ந்தார்கள்; வாழுகிறார்கள்; வாழ்வார்கள், இவர்பெருமை யாவருமறியார்; கற்கண்டின் இனிமை கற்கண்டை உமிபவர்க்கே தெரியும்.

வாழ்வின் உள்ளத நோக்கம்.

(ஆசிரியர்.)

நாங்கள் ஆண்மாக்கள். ஒவ்வொரு ஆண்மாவுக்கும் வேட்கையும் உண்டு; நோக்கமும் உண்டு. வாழ்க்கையில் சுதந்திரம் வேண்டும். விடுதலை வேண்டும். இவற்றின் மூலம் நித்தியானந்தப் பெருவாழ்வைப் பெறவேண்டும். வாழ்வில் உயரிய நோக்கம் இல்லாததாலேயே பலர் அதனை அடையமுடிகிறதில்லை. ஒட்டப்பஞ்சையத்தில்கூட ஒரு இலக்கை வைத்தே போட்டி ஆரம்பமாகிறது. இலக்கு இல்லாவிட்டால் அதைப் பந்தைய மென்றே சொல்லமுடியாது. அதே போல வாழ்வுக்கும் இலக்கு இல்லாவிட்டால் அது வாழ்வாகாது.

வாழ்வின் இலக்கு நிச்சயிக்கப்படும்போது அதனைப்பற்றிச் சிந்திக்கத் தோன்றுகின்றது. பலநாள் சிந்தனையின்பின் அது உணர்வாகிறது. உணர்ச்சி வந்துவிட்டால் மூயற்சி இலகுவாகவிடுகிறது. சந்திர மண்டலத்தை எட்டவேண்டுமென்ற நினைவு எத்தனை ஆயிரக்கணக்கான விஞ்ஞானிகளின் மூயற்சியினால் பூர்த்தியாகி இருக்கிறது. விஞ்ஞானிகளின் மனம் மேன்மை, புகழ் என்பனவற்றின் உன்னத்தானத்தில் நிலைக்கூப் பெற்றமையினாலேயே இச்சாதனை வெற்றிகரமாக முடிந்தது. புலனுணர்வினால் ஏற்படும் ஒருவித இன்பத்தை மாத்திரம் அவர்கள் விரும்பியிருந்தால் இதனைச் சாதித்திருக்க முடியாது. இதேபோல எமது வாழ்விலும் உன்னத நோக்கம் ஒன்றிருக்கவேண்டும். அந்தோக்கம் ஈடேற அவனுடைய மனது புலனுணர்ச்சியினால் ஏற்படும் இன்பங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஒன்றேடு சப்பந்தம் உறவேண்டும். தினமும் அதனேடு அவன் பழகுறவேண்டும். அப்போதான் மனது அதில்லயிக்கும்.

மனதைப் பரிசுத்தமாக்கவேண்டும். உன்னத நோக்கத் தைத்தவிர மற்றைய எண்ணங்களுக்கு இடம் கொடாதிருத்தலே மனதைப் பரிசுத்தமாக்குதற்கு மார்க்கமாகும். அப்போ அவன் எடுத்துக்கொண்ட மூயற்சியில் தெள்வு பிறக்கிறது; ஒளி கோற்றுகிறது. அவ்வொளியே அவ்வுயரிய நோக்கத்

திற்கு இட்டுச் செல்கின்றது. இருளிலே தட்டுத் தடுமாறித்திரி யும் ஆன்மாக்களுக்கு மகான்களின் சரிதைகளும் உபதேசங்களும் கலங்கரை விளக்கங்களாகின்றன. சிவன் விஷ்ணுவையும், இராமர் கிருஷ்ணரையும், புத்தர் கிறிஸ்துவையும், முகம்மது சொராஸ்தரையும், நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், இன்னும் இறைவனை உணர்ந்த இருஷிகள் யோகிகள் நூனிகள் பலரையும் நினைவு கூர்ந்தால் உள்ளத்தில் எத்தகைய இன்பக்களிப்பு உண்டாகிறது. அவ்வின்பம் வாழ்வில் ஒருமுறையாகி னும் ஏற்படவேண்டும். அத்தகைய இன்பத்தைப் பெறுதற்கான சூழ்நிலையை நாம் உருவாக்கவேண்டும். ஒருமுறை அடைந்த இன்ப அனுபவம் ஒன்றே பலமுறை சிந்தித்துச் சிந்தித்து இன்புறுதற்குத் துணையாகிறது. இத்தகைய சிந்தனைகளில் மனதை எவ்வளவு பயிற்றுகிறோமோ, அவ்வளவுக்கு எங்கள் நினைவும் உள்ளமும் செயலும் தூயதாகும்.

உண்மையில் எண்ணமே மனிதனை ஆக்குவது. மனிதன் என்ற சொல் மன் என்ற அடியிலிருந்து உண்டானது, மன் என்றால் நினைப்பவன் என்பது பொருள். 'மனம்போல வாழ்வு' என்பார்களே, இதுவும் அதனை வலியுறுத்துகின்றது. நிலையற்ற பொருளாத்தேடுகள் ஆன்மாவை இழிவுபடுத்தும். ஆனால் திடோக்கத்தோடு வாழ்வின் உன்னத பதவியை இலக்காகக் கொள்வதற்குல் ஆன்மா நித்திய ஓளியும் இன்பமும் நிறைந்து விளங்கும்.

பெயரைச் சொன்ன அளவிலேயே கடவுளின் தெய்வீக இயல்புகள் உள்ளத்தில் கிளர்ந்து எழவேண்டும். அப்போதான் நாமம் இறைவனிடத்து அழைத்துச் செல்லும். உள்ளத்தில் அவ்வியல்பு உண்டாகவில்லையே என்பதற்காக நாமத்தைச் சொல்லாது விடுவதுமல்ல. உள்ளத்தோடு உணரும் நிலை வரும் வரைக்கும் நாவாயினும் பழகுவதற்குச் சொல்லவேண்டியதே. நாவிலிருப்பது ஓர் காளைக்காயினும் உள்ளத்துள் புகுந்து உணர்வை உண்டாக்கியே தீரும். உணர்வு வரும்போது தூய உணர்ச்சிகள் இன்ப அலைகளாக உள்ளத்தில் பொங்கி எழும். அப்போதான் அறிவில் கடவுளின் ஓளி பிரதிபலிக்கும். தூய மையும் அன்பும் உனது செயல்களில் எல்லாம் புலப்படத் தெரியும்.

வாழ்க்கையையும் குணங்களையும் உயர்ந்த தெய்வீக இலட்சியத்திற்கு இயைந்ததாக ஆக்கவேண்டும். இலட்சியப் பொருளை வணக்கத்திற்குரிய பொருளாக மாத்திரம் கொள்ளாது இதயத்திலேயே அதைக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இருதயத்தோடு கலக்காத ஒன்றில் உண்மையான உணர்வு எழும் புவதில்லை. இலட்சியம் யாது? உலகினாரின் கண்ணுக்குப் புல ஞாகும் புறஉருவும் அல்ல. இதுதான் என்று குறிப்பிட்டு அளவிடுக் கூறமுடியாத பேருண்மை அது. நித்திய அன்பும் ஒளியும் சாந்தியும் இன்பமும் கலந்த ஒன்று. அந்த உண்மையே வாழ்வின் உன்னத நோக்கமாகவேண்டும்.

எமது ஆன்மா அன்பு, ஓளி, சாந்தி, இன்பம் ஆசியவற்றைச் சுமங்கு திரியும் ஒரு வாகனமாக மாறவேண்டும். இந்த வழியிலேதான் ஆன்மதாகத்தை மாற்றும் மருந்து உண்டு. குருட்டுத்தனமாகப் பின்பற்றுவதாலும் எதனையும் அடைந்து விடமுடியாது. உண்மைப் பொருளை உணரவேண்டும். அதனை சடைய முயற்சிக்கவேண்டும். அம்முயற்சியில் பெறும் இன்பமே அனுபவமாக மாறவேண்டும். அவ்வநுபவம் சாதனையைப் பூர்த்தியாக்குகிறது. அந்நிலையில்தானே தானாக இருந்து அநுபவிக்கும் பேரின்பநிலை உண்டாகிறது.

அ வ ா .

ஓடுங்கு நிலைபெற்ற உத்தமர் உள்ளம் நடுங்குவதில்லை, நமனும் அங்கில்லை, இடும்பையு மில்லை, இராப் பகலில்லை, படும்பை னில்லை பற்றுவிட் போர்க்கே. —திருமூலர்.

அஞ்சம் அடக்கு என்பர் அறிவிலார்
அஞ்சம் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை
அஞ்சம் அடக்கில் அசேதனமாம் என்றிட்டு
அஞ்சம் அடக்கா அறிவுஅறிந் தேனே.—திருமூலர்.

முநீவாசகர் துடி.

அன்புக் குருவும் எதுவேன்
உறியா தறிவுகைம்
வம்பிட் டர்றி வழக்கிட்ட
போதுமா வெளன்றுடன்
வெற்பிக் கரைந்துநன் பெய்தான்
அருமி, விருப்பேருகக்
கும்பிட் குறைவன் பதங்காட்ட
வந்த குருமீயே!

1

ஏத்திக்கு நல்லமொழி தழுக்கு
மில்லா இவியதேயவ
பக்தத் தமிழூற்று பன்னுப்
பேயரோன்று பைந்தமிழ்க்குச்
சித்தித்த தென்னில், அஃ.. துவ்மணி
வாசகத் தேன்கநெந்த
வித்தகத் தாலைக் கூறல்
நிகையோ? வியம்புமன்றே! 4

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புறுவாய்
பூராகிப் போந்துகைல்
எல்லாய் பிறப்பும் பிறந்தங்கை
தீட்ட இநிமலிதான்,
வல்லாள் பத்தை வழிகள்டு
போற்றநல் வார்வாறத் தேன்
சொல்லால் உஸர்த்திய செந்தமிழ்
ஞாளச் சூடிக்கொறுந்தே! 2

பட்ட மரங்கள் துளிக்க,
விலைக்கு பறவைகளும்,
கட்டுக் கடங்கிச் சுகிக்கக்
குங்கல் கசிந்துருகத்
தோட்ட இடங்கள் தொறும், இன்பம்
போங்கிச் சுவை காறு,
பட்டுல் தீவா சக்தேன்
போற்றநலின் மாணிக்கமே! 3

வாளிர் கலந்த மணிவா
கக்க, நின் மணிமொழியை
ஈச் சிறபோன் இயம்பற்
குதோ? இருப்பிங்கர்,
“தேவிர் கலந்து, கீழ் பால்ற்
கலந்த செழுஞ்சலையேன்
ஹளிர் கலந்துள் ஞாயிக்கின்பம்
ஊட்டிற்” ஹன் ரேதீயமின்! 5

மாறாகள் அளந்தம், பல் காலங்கள்
தேடு வழுத்திநீந்றும்,
“அறியோம்” என, நின் நற்றும்
பேருமான், இங் கைய, நின்பால்,
குருவடி வாகத் திருவடி
நோக்கக் குறிந்துவந்து)
அருளின ளே, உனி பெருமையை
யாரே அளக்கவளார்? 6

பழியும் சுமந்தீன்னர் பட்டுப்
பலவாய்ப் பரிக்கொவே
அறியும் பொருள்நெந்த பாண்டியன்
நாம் அறிவகல்,
அறியப் புருபொருட் காயைம்
நந்த அருளையச்ச!
தேவிஞான சைவத் திருநெறித்
தேயவ சிகாமலியே! 7

ஙங்கத் தமிழ்ப்பாண்டி வாகலூர்த்
தோன்றித் தறைத்தீவிய
துங்கப் பேருந்துறை தள்ளில்லையெங்கு
ஞானம் துங்கப்பெற்று,
தங்க மணிவா சுகந்தின்
பொருவிது தாளேவே,
போங்கொலித் தல்லை வெளியிற்
கலந்திட்ட முஞ்சடே! 8

கற்றற யாதநிர் முடன்,
நேரியிற் கண்சுதொழுகி
நீற்றற யாதவங் நீன்;
அகக்கன் நெகிற்ந்துருகப்
பேற்றற யாதவுன் பேதை
பேளக்குள் பெருமைசொலும்
நற்றும் ஏது?(உன்) பத்தை
வழுக்கும் நலைஞானே! 9

கள்ளப் புள்ளகள், என் கட்டுக்
கடங்கிக் கரைந்துமலம்,
உள்ளத்தில் நல்லன்பு போங்கித்
தநும்பி, உயிர்க்குயிராம்
வள்ளர் பெருமான் மற்றதாளில்
ஒன்றி மகிழவாருள்;
தெள்ளத் தேவிந்தான் மாணிக்க
வாசக தேசிகனே! 10

“பரமஹம்ச தாசன்.”

அ வி ட்.

மெய்யுளே விளக்கை ஏற்றி
வேண்டள வியரத் துண்டி
உய்வதோர் உபாயம் பற்றி
உகக்கிண்றேன், உகவா வண்ணம்
ஐவரை அகத்தே வைத்தீர்
அவர்களே வலியர் சாலச்
செய்வதெரன் நறியமாட்டேன்
திருப்புக ஊர் னீரே.

—நாவுக்கரசர்.

உலக சுகம் நாடுவெது மரணம் தரும். ஆன்ம சுகம்
நாடுவெது வாழ்வும் சாத்தியும் தரும்.—கிறிஸ்தவமதம்.

என் இருபத்துநான்கு ஆசிரியர்கள்.

(தத்தாத்திரேயர்.)

பிங்களை என்ற வேசி வைராக்கியம் அடைந்தது.

ஒரு பட்டணத்தில் பிங்களை என்ற பெயருள்ள தாசி ஒரு த்தி இருந்தாள். அவன் பண ஆசை பிடித்து அதிகப் பணங் கொடுக்கும் புருஷர்களை நாடி வாசலுக்கும் உள்ளுக்கும் நடந்து கொண்டே இருந்தாள். அவனுக்கு மனங்மதி என்பதும் சிறி தும் கிடைக்கவில்லை. இப்படியிருக்க திடீரென்று அவனுக்குப் பகவானுடைய நினைப்பு வரவே, தான் இத்தனை நாளாக வீணை கக் கழித்த வாழ்நாளுக்காக வருத்தப்பட்டு வைராக்கியமடைந்து, புருஷோத்தமரான ஈஸ்வரனிடமே தன் பிரேரணையை ஈடுபடுத்திப் பரமானங்கம் பெற்றார். இவள் வரலாற்றைக் கண்டு உலகப் பொருள்களில் ஆசைவைப்பதை முற்றிலும் விட்டு வைராக்கியம் பெற்றேன்.

குரம் (அன்றல்) என்ற பறவை.

ஓர் அன்றல் ஒரு துண்டு மாமிசத்தைப் பற்றிக்கொண்டு வானத்தில் பறந்தது. அந்த மாமிசத்தைப் பிடுங்கப் பல பறவைகள் அதனை நெடுங்கூரம் துரத்தித் துன்புறுத்தின. அது துன்பங் தாங்காமல் அந்த உணவைக் கீழேபோட்டுவிட அவை அதை விட்டுவிட்டன. இதிலிருந்து வஸ்துக்களில் ஆசை உள்ளமட்டில் துன்பமே என்பதை அறிந்து வஸ்துக்களில் ஆசையை நிராகரித்தேன்.

ஒரு சிறுவன்.

ஒரு சின்னச் சிறுவனைக் கண்டேன். அவனுக்கு மான், அவமானம் என்ற வேற்றுமை இல்லை; ஒன்றினும் அவனுக்குக் கவலை இல்லை; ஒன்றையும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆசை அவனுக்கு இல்லை; அவனை என் குருவாகக் கொண்டு, மான் அவமானங்களையும், கவலைகளையும், ஆசையையும் நித்தேன்.

ஒரு சிறுமி.

ஒரு சிறுமிக்கு மணம் பேசுவதற்காக அவனுடைய பெற்றேர் அயலாருக்குச் சென்றிருந்தனர். அவள் தனியே வீட்டில் இருந்தாள். அப்போது தன்னை மணஞ்செய்து கொள்வதற்காகத் தன் பெற்றேர்களுடன் வரும் விருந்தினர்களுக்கு அன்னம் அளிப்பதற்காக அவள் நெல்லைக் குத்தி அரிசி தயாரிக்க எண்ணினால். அவள் நெல்லுத்தும்போது கைகளிலிருந்த வளையல்கள் சப்தித்தன. அந்தச் சப்தம் அவர்கள் காதில் விழுப்போகிறதே என்றெண்ணினி வளைகளை ஓவ்வொன்றும் உடைத்தாள். ஓவ்வொரு கையிலும் இரண்டு வளையல்கள் மிஞ்சின. அந்த இரண்டும் ஒன்றேடான்று சேர்ந்து சப்தம் செய்தன. பிறகு அவள் கைக்கு ஒரு வளைமாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு பிறவற்றைக் கழற்றினால். சப்தமுண்டாகவில்லை. அந்தவழியே சென்றுகொண்டிருந்த நான் இதைக்கண்டு பலருடன் சேர்ந்தால் வீண் சச்சரவு உண்டாகும்; இருவருடன் கூடச் சேர்ந்திருந்தாலும் பேச்சுக்கள் ஏற்படும். தனிமையேயோகிக்குச் சிறந்தது என்பதை அச்சிறுமியிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டேன்.

அம்பு தீட்டும் கொல்லன்.

ஒரு கொல்லன் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து, தன் மனத்தையெல்லாம், தன் கையிலிருந்த அம்பைக் கூராக்குவதிலேயே செலுத்தி வந்தான். அவனுக்கு வேறொன்றிலும் நாட்டம் இல்லை அவனிடமிருந்து இந்திரியங்கள்ன் வழியே மனத்தைச் செலுத்தாமல், அவற்றை அடக்கி, ஏகாக்கிரசித்தமாய்ப் பிரமத்தினிடத்திலே மனத்தை யடிப்படுத்தவேண்டும் என்பதைக் கற்றுக் கொண்டேன். வயம், விட்சேபம், இவைகளைச் சுபாவமாகக் கொண்ட மனமானது பகவானிடத்தில் செலுத்தப்பட்டு ஸ்திரப்படுமானால் கர்மவாசனை ஒழியும்; சத்துவாகுனம் விருத்தியாகும்; ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் நசிக்கும்; கட்டடமேலும் மேலும் போடப்படாத அக்கினி சாந்தம் அடைவதுபோல மனம் பிரம்மாகாரமாகச் சாந்தி அடையும். அம்பு தீட்டுபவன் அருகில் நடக்கும் எதையும் உணரமாட்டான்; அதைப்போலப் பிரம்மத்தில் நிலைத்தமனாம் வேறொன்றையும் அறியாது. இந்த நானம் எனக்குக் கொல்லனிடமிருந்து கிடைத்தது.

பெரியபுராணம் கண்ட தமிழகம்.

(மு. ஞானப்பிரகாசம், B. A., B. Sc.)

“ஞால நின்பு கழேழித வேண்டுந்தென
ஆல வாயி ஸ்ரூபையுமேற்ற மாதியே” —தேவாரம்.

தமிழகத்தில் சமயசம்பந்தமாக ஞானசாஸ்திர நூல்கள் பக்தி ஸ்தோத்திர நூல்கள் எனப் பல நூல்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. அவற்றுள் இந்தக்காலச் சூழ்நிலையில், தமிழ்மக்களாகிய எங்களை அமைதியான வாழ்வில் வளர்த்தெடுக்கக்கூடிய நூல்கள் மிகச்சில. அவற்றுள் தலைசிறந்தது பெரியபுராணம். வட இந்தியாவின் தத்வதரிசனத்திற்கும், நாகரிகத்திற்கும் கர்மயோக நெறிக்கும் பகவத்தீதயாகிய நூல் எப்படியோ, அப்படியே தமிழகத்தின் தத்துவதரிசனத்திற்கும் நாகரிகத்திற்கும் பக்தியோக நெறிக்கும் பெரியபுராணமாகிய நூலாகும்.

தமிழ்மக்கள் எல்லாக்காலத்திலும் இரண்டு அடிப்படைக்கொள்கையில் மிகுந்த தூதியும் திடபுத்தியும் உடையவராகவே இருந்து வந்திருக்கின்றனர். தெய்வம் ஒன்று உள்ளது என்ற உறுதியும், தெய்வச்சார்பின்றிச் செய்யப்படும் தேசப்பணியோ, சமூகப்பணியோ, குடும்பப்பணியோ, கல்விப்பணியோ கடைசியில் விபரீதத்தில்தான் முடிவடையும் என்ற உறுதியும் தமிழ் மக்களுக்கு இயற்கையாக உள்ளன. அதனால் தமிழர் நாகரிகமே எப்பொழுதும் தெய்வநிலையங்களைப் பெருக்குவதிலும், பக்தியையும் வைவாக்கியத்தையும் வளர்த்து வருவதிலும் இடைவிடாது உழைத்துவந்திருக்கிறது. தமிழர் நாகரிகத்தை இவ்வாரூண முறையில் பிரதிஷ்டை செய்து வைத்த பெருமை, ஆதிகாலத்திலிருந்த சைவ வைஷ்ணவ ஞானிகளைச் சார்ந்ததாகும். அந்த ஞானிகள் பெரிய படிப்பும் படித்தவர்கள்; பெரிய செல்வத்தில் தீளைத்தவர்கள்; பெரிய பகவி வகித்தவர்கள்; பெரிய சாதி குலங்களில் தோன்றியவர்கள். ஆனால் பெரிய அன்பார்கள்; பெரிய துறவிகள்; பெரிய கார்யபுருஷர்கள்; மக்களின் மனோபாவத்தையே மாற்றித் தெய்வ அடிப்படையில் நிறுத்தி வைத்த உண்மைக்குரவர்கள் அத்துணிப் பெருமைவாய்ந்த ஞானிகளைப்பற்றி கூறும் நூல்களுள் முக்கியமானதே.

பெரியபுராணம் தமிழ்ப் பொதுமக்களின் பெருந் தெய்வக்காப்பியம்; பெரும் பான்மையும்; சாதாரண குடும்பங்களில் தோன்றிய ஞானிகளின் வாழ்க்கைத் திறனையும் வரலாற்றையும் கூறும் நூல். ஒரு கூட்டத்தினர்க்கோ, ஒரு வகுப்பினர்க்கோ, ஒரு சாதியினர்க்கோ, ஒரு கொள்கையினர்க்கோ, என எழுந்த நூலன்று. தெய்வக் கொள்கையை அடிப்படையில் வைத்துத் தெய்வச்சார்பு பெற்று வாழும் அனைவர்க்கும் அது பொது நூலாகும். தெய்வச் சார்பின்றி வெறும் சாதி அபிமானமோ, சாதித்துவேஷமோ, கல்வி அபிமானமோ, கல்வித்துவேஷமோ, மொழி அபிமானமோ, மொழித்துவேஷமோ உடையவர்கள், தமிழ் நாட்டாராயினும் சரி, அவர்களை வளர்த் தெடுப்பதற்குப் பெரியபுராணம் உரிய நூலாகமாட்டாது.

தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், ஞானிகளுக்கும் கோயில்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. ஒரு காலத்தில் ஞானிகளின் ஞானமணமும் சிவமணமும் கமழுந்து நின்ற நிலையங்களே, சின்னெரு காலத்தில் கோயில்களாக உருப்பெற்று வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. உதாரணமாகப் பெரியபுராணத்தில் கண்ணப்பர் சரித்திரம் மிகவும் பிரசித்தமானது. சாதாரண வேடுவகுலத்தில் பிறந்தவர்; அந்தர்யோகம், பகிர்யோகம்; ஒன்றும் பயின்றவரல்லர்; கடவுள் கல்விலுமில்லை செம்பிலுமில்லை, உள்ளத்தில்தான் வீற்றிருக்கின்றார் என்று பேசுத் திரியும் நாகரீகப் படிப்பொன்றும் படித்தவரல்லர். வழக்கம் போல் காட்டிலே வேட்டையாடி வருபவர். ஒருநாள் காளத்து மலையிது ஒன்றைக் கண்டார். ஓடினார் மோந்துநின்றார் ‘அச்சோ அகப்பட்டனரே, என்று கைதட்டினார். கூத்தாடினார். குலுங்கக் குலங்கக் கின்று சிரித்தார். ‘ஐயோ’ உதவி ஒன்று மின்றித் தனி வழிலிருக்கின்றனரே! கெட்டேன் என்செய்வேன் என்று நினைந்து நினைந்து பொருமினார்; விம்மினார்; வாய் விட்டு அழுகார். ஆறுநாட்கள் இரவும்பகலும் இவ்வாறு அகலாது நின்று காவல் புரிந்தார். கண்ணப்பருக்கு அங்குஅன்று நிகழுந்தது யாது என்பதை இன்றும்தான் ஒருவரும்றியார். ஆனால் தமிழ்நாடு பெற்றெடுத்த ஞானசெல்வர் பலருள் மிகவும் பெரிய இடம் வகிப்பவர் கண்ணப்பர் என்பதை நாங்கள் அறிவோம். திருக்காளத்தியிலே அவர் இருந்த இடத்திலும் அவர் பூசித்த இடத்திலும் கோயில்கள் உருவாகி வானளாவ

வளர்ந்து நின்று, காட்சி தந்துகொண்டு நிற்கின்றன. அறபத் துமுவருள் கண்ணப்பரன்றித் திருமூலர், பூசலார், சண்டேசூர் முதலியோரும் மிகவும் பழைய காலத்திலிருந்த ஞானிகளே. அவர்கள் அனைவரும் இருந்த இடங்கள் பூசித்த இடங்கள் முதலியவற்றிலெல்லாம் ஆலயங்கள் உருவாகி, கருங்கல் திருப்பணி செய்யப்பெற்றுப் பிரமாண்டமான கோயில்களாய்க் காட்சி யளித்து நிற்கின்றன.

பெரியபூராணம் தமிழ்நாடு முழுவதையும் ஒரு பெரிய கோயிலாகவே காண்கின்றது. அந்தப் பெரிய கோயிலுள் எத்தனையோ சங்கிதிகளும், எத்தனையோ தத்வாதீதமூர்த்திகளும்; எத்தனையோ அனுக்கிரக மூர்த்திகளும் வீற்றிருந்து அருள்பிற்கு கொண்டிருப்பதைப் பெரியபூராணம் காட்டுகின்றது. பெரிய மகத்வம் பொருந்திய ஒரு சங்கிதியிலே, உலகமாதாவாகிய உமையம்மையார் ஒருசெயலுமின்றிகருகீன முகிழுத்தவன்னம் ஒரு பால் நாணினிறப், இறைவனின் ஆனந்த அதீத இயக்கநடனம் நடைபெறுகின்ற ஒப்பற்ற ஒரு காட்சியைப் பெரியபூராணம் காட்ட நாங்கள் காண்கின்றோம். இன்னெரு பெரிய சங்கிதியிலே எல்லா உலகங்களையும் ஈன்ற அந்த உலக மாதாவே தனித்தபம் செய்து பூசித்து நிற்ப இறைவன் திருமேனி குழந்து இறைவிக்கு எனியனும் நிற்கும் ஓரற்புதக் காட்சியைப் பெரியபூராணம் காட்ட நாங்கள் காண்கின்றோம். வேறொரு விசேஷ சங்கிதியிலே, அந்த உலக மாதாவாகிய அம்மையாரே காதல் பொங்கவும் கண்ணீர் சொரியவும் திருப்பாதங்களீப் பற்றி நின்று வேறொன்று இரங்துநிறப், பரம் பெரும் போகியாகிய எங்கள் இறைவன், போகமூர்த்தியாய் போகத் திற்கென வசப்பட்டு கிற்கும் திருக்கைகளாய் அற்புதக் காட்சியைப் பெரியபூராணம் காட்ட நாங்கள் காண்கின்றோம். இப்படி இப்படி அனேகம் அனேகம் சங்கிதிகளையும், அற்புதமான சிவ சக்தி மூர்த்தி பேநங்களையும் தமிழகமாகிய பெரிய கோயிலுள்ளே பெரியபூராணம் சென்று சென்று காட்ட நாங்கள் கண்டு இறும்புதெய்துகின்றோம்.

பெரியபூராணத்தில் கூறப்படும் ஞானிகள் பலவேறு காலத்தவர். பலவேறு சூழ்நிலைகளில் வாழுந்தவர்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவர்கள் வாழுந்த சூழ்நிலைக்கேற்ப ஒவ்வொரு

கோயில்களுக்கு உரிமைபூண்டு தெய்வச்சார்பில் தினாத்து ஒவ்வொரு நெறிபற்றி ஒழுகிவந்த பெரியோராவர். ஜயதிகள் போன்ற ஒரு சிலர் தலையாத்திரை செய்து திருவருட் பெருநெறி யில் தினாத்த பெரியோராவர். உண்மையில் பெரியபூராணம் சமயாசாரியர் வரலாற்றை அவர்கள் செய்த தலையாத்திரை வரலாருகவே காண்கின்றது. முன்னெரு காலத்தில் எங்கள் தமிழகமானது பழைய ஆசாரமும் தர்மமும் சீர்குலைந்து போக நெறிகணக்கிக் கிடந்ததென்றும், தமிழ் மக்கள் மிகுந்த இடரும்து தபம் கிடந்தார்கள் என்றும், சமயப்பெரியார் பலர் தோன்றி தலையாத்திரை முதலியன செய்து தமிழகத்தையே ஒரு வகையில் வலம் வந்தார்களென்றும், அவ்வாறு வலம் வரும்பொழுது பெரிய தலங்களிலும் ஏனைய பதிகளிலும் தேவாரப்பாமாலைகள் பாடிச் சதாகால ஞானபூசை செய்து வந்தார்களென்றும் அவர்கள் பாடிய தேவாரப்பாமாலைகளே தமிழகத்துக் கோயில்களையெல்லாம் பெரும் சத்திபீடங்களாய் அமைத்த மஹாமந்திரங்களென்றும், அவ்வாறு அமைந்த கோயில்களின்றினும் தமிழகமானது ஒரு காலத்தில் ஒரு குறைவுமின்றித் தெய்வத் திருத்தெடன், ஞானப்பெரும்பூழி யென இந்தப் பெரிய பரதகண்டத்திலே பெரும் பெயர் பெற்று விளங்கிவந்தது என்றும், இவ்வாறு பெரியபூராணம் கூறும் சைவவரலாற்றுண்மையை நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எம்முள்ளத்தில் வைத்து வைத்து, ஊன்றிச் சிந்தித்து உண்மையை உணர முயலுதல் வேண்டும். ஆதிகாலத்தில் பெரிய சக்தி பிடங்களாய் உருப்பெற்று எழுந்து ஆலயங்களை தமிழ்ப் பேரரசர்களே மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியுடன் வளர்த்து ‘நம பிக்கைப்பொருள்’ என்ற மனோபாவத்துடன் தங்கள் உயிரி னும் பெரிதாகக் கருதினர். உண்மையில் அந்த ஆலயங்கள் தமிழரசர்க்கு ஆத்மீக சாதன நிலையங்களாய் அமைந்தன சிறிதளவாய்க்கிடந்த ஆலயங்களைப் பீமாண்டமான. கோயில்களாக உருவாக்கித் தமிழர் நாகரி தக்கையே கோயில் நாகரிகமாகச்சாதித்து வைத்த பெரும் சிற்பிகள் தமிழரசேயாவர். அவர்கள் காலத்தின் பின்னர் சைவ வைத்தனவ மடாதிபதிகளே கோயில்தர்மம், கோயிற்றிருப்பணி முதலியவற்றின் தனி ப்பெரும் பாதுகாவலராய்த்திகழுந்து வந்திருக்கின்றனர். இன்றைய தமிழகத்திலே மடாதிபதிகள் ஆங்காங்கு தலங்கள் தோறும் சென்று ஆற்றிவரும் ஞானத்தொண்டென்று வென்ன,

சென்கீன அரசாங்கம் செய்துவரும் அறநிலையப் பாதுகாப்புத் தொண்டென்று வெள்ளன, சென்கீன சைவசித்தாங்கதப் பேரவையினர் செய்துவரும் சமயப்பிரசாரத் தொண்டென்று வெள்ளன, இன்றைய அரசியற் சூழ்நிலையின் மத்தியில் தமிழகத்தின் பெருந் தந்தையாய்த் தனித்தவராஜனுய் வீற்றிருந்து, ஸ்ரீமத் ராஜாஜி அவர்கள் ஆற்றிவரும் தர்மோபதேச ஞானேபதேசத் தொண்டுகளென்று வெள்ளன. இவைகளெல்லாம் தமிழனத்தின் அந்தரங்க கோயிலுணர்ச்சியையும், தெய்வங்களைர்ச்சியையும், ஞான உணர்ச்சியையும், தர்ம உணர்ச்சியையும் எடுத்துக்காட்டும் பெருஞ்சாதனங்களாம்.

இன்றை சூழ்நிலையில் தமிழ்மக்களின் பொது வாழ்விற் கே தேவையான தர்மம், ஆசாரம், ஒழுக்கம் முதலியவற்றைப் பாதுகாத்துத் தரக்கூடிய நிலையங்கள் கோயில்களேயன் றி வேறில்லை. எனவே தர்மம், ஆசாரம் முதலியன நிலைபெற வேண்டுமெனில், கோயில்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒரகண்ட தார்மீக இயக்கமாய் தமிழகம் எங்கனும் பரந்து எழுந்து பரவுதல் வேண்டும். அவ்வாறு ஓரியக்கத்தைத் தமிழகத்தில் திருவருள் கைகூட்டி வைக்குமெனில் நாங்கள் பெரும் புண்ணியம் செய்தவர்களாலோம். எங்கள் தமிழகத்தில் வைராக்கியம், அஞ்பு, ஞானம் முதலிய ஆத்மீக குணங்கள் சிறந்து வளரும் தமிழகத்தின் பொதுவாழ்விற்கே வேண்டிய தர்மம், ஆசாரம் உழைப்புக்கம், கடமைஞர்ச்சி முதலியன சிறப்புடன் நிலைபெற்று, தமிழகம் உலகத்திற்கே ‘அமைதி வாழ்வு’ ஆகிய பெருஞ் செல்வத்தை வழங்கும் பெரும் தகுதியைப்பெறும்.

ଅ ଲି ଗ.

அற்றது பற்றெனில்
 உற்றது விடுவயிர்
 செற்றது மன்னுறில்
 அற்றியது பற்தே. கம்மாழ்வார்

С щ г к ॥ ५ इ न्द्र क ळ .

(S. A. P. சிவலிங்கம், சேலம்.)

78 மதாந்திர பத்மாசனம்.

பழகும் விதம்.

சுத்தமான சமதள விரிப்பின்மேல் பத்மாசனம் செய்ய வும். நேயர்கள், பத்மாசனம் செய்யும் விதம் சென்ற “ஆத்ம ஜோதி” பத்திரிக்கையில் பார்த்திருக்கலாம். அதாவது வலது காலை இடது தொடையின் மேலும், இடதுகாலை வலது தொடையின் மேலும் வைத்தல்.

இவ்வாறு செய்தனின் கைகளிரண்டையும் சிறிது மடக்க உள்ளங்கையால் இடுப்பைப் பிடித்துக்கொள்ளவும். மார்பு, கழுத்து வளையாமல் நேராய் இருக்கவும். பின் நாக்கை நீட்டி பற்களின் இடையில் வைத்து நாக்கைக் கடித்தாற் போல் வைத்திருக்கவும். ஆனால் நாக்கு வெளியில் தெரியக்கூடாது. அதுவது முன்பற்களின் இடுக்கில் நுனிநாக்கை வைத்திருக்கவும். முகம் நேராய் இருந்து நுனிமுக்கில் பார்வை வைத்திருக்கவும். அல்லது புருவமத்தியில் பார்வை வைத்திருக்கவும்.

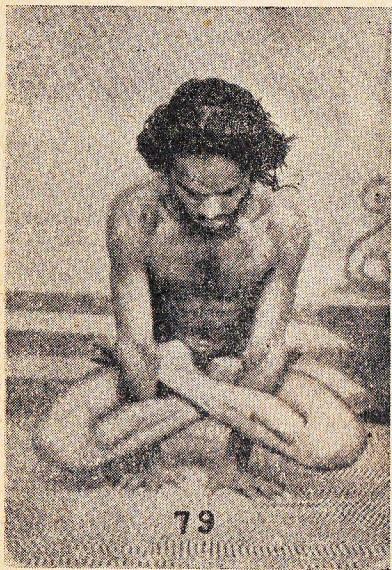

இவ்வாறு தேவைக்குத் தக்கவாறு இருந்தபின் ஆசனத் தைக் கலைத்து மீண்டும் செய்யலாம். இந்த ஆசனம் ஆண், பெண் அணைவரும் செய்யலாம். தியானத்திற்குகந்தது. தியானம் கைக்கூடும்.

சித்திரம் 78 பார்க்கவும்.

79 லெள்யாசனம்.
செய்யும் நிலை.

சுத்தமான சமதள கெட்டி விரிப்பின் மேல் இரண்டு கால் களையும் முன்பக்கம் நீட்டி உட்காரவும். பின் வலதுகாலை மடக்கி இடது தொடையின் மேலும், இடது காலை வலது தொடையின் மேல் வைத்து பத்மாசனம் செய்யவும். கைகள் இரண்டையும் கால் தொடையின் சந்தினால் நுழைத்து, உள்ளங்கைகள் கீழே படியும் வண்ணம் அமர்த்தி பத்மாசன நிலையை மேல் தூக்கவும்.

79

இவ்வாறு தேவைக்குத் தக்கவாறு இருந்தபோன் ஆசனத்தை கலைத்து மீண்டும் செய்யவும்.

கலைப்பித்தலி:—சுவாசத்தை வெளிவிட்டுக்கொண்டே தலையை நிமிர்த்தி பிருஷ்டபாகத்தை கீழேழுஞ்றி இரண்டுகைகளையும் கழற்றவும். இடது காலை எடுத்துக்கீழேவைத்தபின், வலது காலை எடுத்துக் கீழேவைத்து மல்லாந்து படுத்து சிரமபரிகாரம் செய்துகொள்ளவும்.

இதென் ரூமங்காவா:—முழங்கால், கணுக்கால், கைகள், ஒதாப்பட்டை முதலியாற்றிற்கு வலுவையும், ஊழச்சதையை அகற்றியும் உல்ல பசியாறு முண்டாக்கும். வயிற்றின் உள்பாகம்

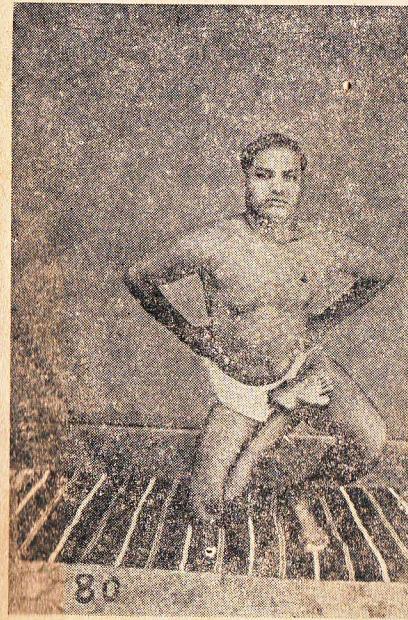
கசக்கப்படுவதால் அஜீரணத்தைப் போக்கி ஜீரணசக்தியை அதிகரிக்கச் செய்யும். சரீரத்திற்கு உஷ்ணத்தை உண்டுபண்ணி குண்டவினி விழிப்பைத் தரும்.

ஆண், பெண் அணைவரும் செய்யலாம்.

80 வாதாயணசனம்.
செய்யும் விதம்.

சுத்தமான சமதளவிரிப்பின் மேல் இரண்டு கால்களையும் அகட்டி நேராய் நின்றுகொள்ளவும். பின் இடதுகாலை மடத்து வலது தொடையின் மேல் வைக்கவும். தொடையின் சந்தில் வைக்கவும். இடது பாதம் மேற்பார்த்தவண்ணம் இருக்க வேண்டும். மெதுவாக வலது காலை மடக்கவும். இடது முழங்காலை வலது குதிக்காலில் படும்வண்ணம் வைத்து கைகள் இரண்டையும் இடுப்பில் வைத்துக்கொள்ளவும். அல்லது கும்பிடும் நிலையிலும் இருக்கலாம். பார்வை நேராய் இருக்கவும். கழுத்து வளையக்கூடாது. தலை, மார்பு நேராய் நிமிர்ந்திருக்கவும். கால் பாதங்கள் முன் பக்கம் வைத்திருக்கவும். இவ்வாறு சுவாசம் சமநிலையில் உள்ளிழுத்து வெளி விடவும். தேவைக்குத் தக்கவாறு இருந்தபோன் மற்ற வலது காலையும் இவ்வாறு மாற்றிப் பயிலவும்.

சித்திரம் 80 பார்க்கவும்.

80

கலைப்பித்தலி:- ஆரம்பத்தில் இநுப்பில் வைத்திருக்கும் கைகள் இரண்டையும் எடுத்து, கைகளை கீழே ஊன்றி வலது காலை நின்று, மடக்கியிருக்கும் இடது காலை எடுத்து சேராய் நின்று சிரமபரிகாரம் செய்துகொள்ளவும். சாதாரணமாய் நான்கு தடவைகளுக்குமேல் செய்வதை உயர்த்திக்கொண்டு போகலாம்.

இதன் நஸ்தைகர்:- முழங்கால்களின் மூட்டு, தொடை, முதுகு இடுப்பு முதலிய அவயவங்களுக்கு வலுவையும், இவற்றிலேற் படும் வியாதிகளையும் குணப்படுத்தி ஆரோக்கியமடையச் செய்யும். நல்ல பசியேற்படும். அஜீரணத்தைப் போக்கும். நித்தி ரை சோம்பலை நீக்கும், ஆஸ்த்துமா வியாதியைக்குணப்படுத்தி இருமலையும் நீக்கும்.

விருத்தர் முதல் பாலர் வரை செய்யலாம். பெண்மனிகள் கெர்ப்பகாலம், ருது, மாதவிடாய் காலங்களில் தவிர மற்ற நாட்களில் செய்து பலனாடையலாம். மார்பு விரிவடையும்.

குறையறையறை
முற்றும்.
குறையறையறை

அ வ ா .

புள்ளுவர் ஜீவர் கள்வர்
புனத்திடைப் புகுந்து நின்று
துள்ளுவர் சூறைக் கொள்வர்
தூதெறி விளைய வொட்டார்
முள்ளுடை யவர்கள் தும்மை
முக்கனுன் பாத நீழல்
உள்ளிடை மறைந்து நின்றங்கு
உரைவினால் எய்யலாமே. நாவுக்கரசர்.

பஸ்ஷுயிர்த் தொகுதியும் பவக்கடலழுந்த
அல்லல் செய்ய மவாவெனப் படுமவ்
வறுமையி னின்றும் வாங்கி
அறிவின் செல்வ மளித்தரு னெனக்கே
செல்வ மென்பது சிந்தையி னிறைவே
அல்கா நல்குர வவாவெனப் படுமே
ஜியனர் வடக்கிய மெய்யனர் வல்லதை
உவாக்கடல் சிறுக வுலகெலாம் விழுங்கும். குமரகுருபரா

ஸ்ரீ சங்கரர் காட்டிய அத்வைத மார்க்கம்.

(சௌலி C. மதார் நாச்சியார்.)

தத்துவ ஞானத்தை தர்க்கரீதியில் விளக்கம் கொடுத்து அத்வைதக் கொள்கையை இந்தியாவில் ஸ்தாபித்தவர் ஆதி சங்கரர். அவருடைய தத்துவார்த்தக் கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளங்குவது யாவருக்கும் நன்மை பயக்கும்.

உண்மையில் உள்ளது பிரம்மனே. அவனின்றி எந்தப் பொருளும் இல்லை. உலகம் என்பதும் பொய்த்தோற்றமே. ஆசையின் பிடியிலே அகப்பட்ட ஜீவர்கள் அகண்ட வஸ்து வின் யதார்த்தத்தை விளங்காததினால் பந்தப்பட்டவர்களாகக் கருதுகின்றனர். சச்சிதானாந்த பிரம்ம சொருபத்தில் நிலைத்திருக்காது சதா மாறிக்கொண்டே இருக்கும்—மன விகாரத்திலே மாயையினால் சம்பந்தப்பட்ட ஜீவன் உலகம் தனியென்றும், பிரம்மன் வேறாக எங்கோ இருக்கிறான் என்றும் தவறாக நினைக்கிறான். மயக்கம் தெளியவேண்டுமாலும் சதா காலமும் துரிய நிலையிலே அதாவது மனங்கடந்த அத்வைத அனுபவத்திலேயே வாழுவேண்டும். அங்குதான் விடுதலையின் ஆனந்தத்தை சம்பூர்ணமாக உணரமுடியும். மனம், சித்தம், அகங்காரம் யாவும் வெறும் கற்பணையின் சூட்சம வடிவங்களே. நிலையாக உள்ளது பிரம்மனே.

மனம் ஒடுங்கிய வேளையிலேதான் ஆத்மாவை உள்ளது உள்ளபடி உணரமுடியும். ஆத்மாவிற்கும் பிரம்மத்திற்கும் எந்தவித வித்தியாசமில்லை. ஆத்மாவிலேயே சதா ஓய்ந்துவிட்டால் உலகமும் இல்லை—அதனால் உந்தப்பட்டு மயக்கமுட்டிடும் குணதொந்த விவகாரங்களும் இல்லை. ஜீவன் ஆசையிலே கட்டுண்டிருக்கும் போதுதான் பலவாறாகக் காண்கிறான். அறிவுக்கண் திறக்கப்பெற்று, அத்வைத அனுபவம் அடைந்ததும். யாவற்றையும் பிரம்ம சொருபமாகவே காண்கிறான். மனதின் அசைவை அல்லது கற்பணையிலே உருவாகின்ற எண்ணங்களை மாயை என்று அழைக்கலாம். இல்லாத பொருள் இருப்பது போல் காட்சியளிப்பதற்கு எது காரணமாயிருக்கிறதோ அது வே மாயையாகும்.

சுரல்வதி பூஜை.

(ஸ்ரீமத் சுவாமி கெங்காதரானந்தா)

மனிதன் தெய்வத் தன்மை அடையுக்கிறமையே மனிதனை மற்றெல்லா உயிர்களினின் றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறதென்பது இந்துக்களின் கொள்கை. தெய்வத் தன்மை அடையச் செய்யும் செய்கைகளைல்லாம் உயர்ந்த நெறிகளாகவும், சுய நலமற்ற சேவைகளாகவும் தெய்வழிபாடாகவும் வந்தமைகள் ரதது. மனிதனைத் தெய்வத் தன்மைக்கு உயர்த்தும் திறமைக்கே மாண்ட தர்மமென்று கூறுவார்கள். அகிம்சை, சத்தியம், அன்பு, கருணை முதலாம் அறநெறிகள் மூலம் வாழ்ந்து பிறரை யும் இவ்வழியிற் செல்லும்படி ஊக்குவித்து, தனது வாழ்வைத் தெய்வீக வாழ்வாக மாற்றியமைக்க வேண்டியது ஒவ்வொரு ஹிந்துக்களின் இலட்சியமாயிருக்கவேண்டும். அறிவும் ஆற்ற லும் உயிரினங்களை மேல்நிலைக்கு உயர்த்துகின்றன. ஊன் உறக்கத்துடன் நின்றுவிடுவது விலங்குத்தன்மை. பகுத்தறி வது மனிதத்தன்மை. சிற்றுயிர் ஒன்று படிப்படியாகப் பேரு யிராக மாறியமைந்து வருவதற்கு ஆற்றலும் அறிவும் காரணமாயிருக்கின்றன. இவ்வகளிரண்டும் மிகப்படைத்தவன் மனிதன். மனிதத் தன்மையிலிருந்து மேலாம் தெய்வநிலைக்கு நாம் உயரவேண்டுமாயின் சாதாரண அறிவையும் ஆற்றலையும் பேருவியும் போற்றலாயும் உயர்த்தவேண்டியது அவசியம். பேருவிம் பேராற்றலாயும் எவனிடத்தில் ஒருமையுடன் அமையப்பெற்றிருக்கின்றதோ அவனே இம்மையிலும் மறுமையிலும் வாழுத் தகுதியுடையவன். அவன் வாழ்வு வளம்மிக்க பூரணவாழ்வாக மிளிருக்கின்றது.

இகம்பரம் ஆகிய இரண்டையும் உள்ளபடி அறிவுதே பேருவிய. விலங்குப் பருவத்தில் நின்று மனிதனுக்கி மனிதனில் நின்று தேவனுக்கி, தேவனில் நின்று மகாதேவன் ஆக்கும் பேருவிலை அன்புடன் போற்றிப் புகழ்வது மாண்புமிக்க செயலாகும். இந்தப் பூரண அறிவின் நிகாற்ற பிரத்தியட்ச அனுபவமே மெய்ஞ்ஞானம். இத்தகைய பொருள்நிறைந்த போற்றிவுக்குச் செலுத்தும் தூய அன்பு நாள்தைவில் தெய்வ வழிபாடாக மாறியமைந்தது. அறிவுக்கலையைப் பல தேசத்த வர்களும் பலவாறு வழிபடுகின்றனர். உயிர்த் தத்துவம் ஒவ்

வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு தேவதைகளைக் கற்பித்து அதற்கு ரியவடிவங்களையும் கொடுத்து அவ்வடிவங்கள் மூலமாக வடிவத்துவங்களை ஆராதனை செய்து வழிபடுவது ஹிந்துக்களின் ஆசாரமாயிருக்கின்றது.

அறிவுக்கலையின் தத்துவ வடிவமே சரஸ்வதி. அறிவுத் தெய்வமான கலைமகளை வாழ்த்தி வழிபடும் முறையே சரஸ்வதி வதி பூஜை அறிவுத் தத்துவம் சரஸ்வதி, ஆற்றல் தத்துவம் தூர்க்கை, செல்வத்தத்துவம் இலட்சமி. மாந்தரின் நிறைவாழ்வுக்கு அறிவு, ஆற்றல், செல்வம் இவை மூன்றும் முறையாக அமையவேண்டியது இன்றியமையாதது. இத்தகைய மூன்று தத்துவங்களையும் முறையே தூர்க்கை, இலட்சமி, சரஸ்வதி ஆகிய மூன்று தெய்வங்களாகக் கொண்டு ஒவ்வொர் தெய்வங்கட்டும் மும்மூன்று நாட்கள் வீதம் மொத்தம் ஒன்பது நாட்களில் செய்யும் சிறப்பு வழிபாட்டிற்கு நவராத்திரி என்று பெயர்.

அறிவுத் தெய்வமாகிய சரஸ்வதிதேவியை சங்கல்ப தியானத்தால் பூரணகும்பத்தில் ஆங்கஷி க்கு இருத்திசோட்சோபசாரத்தால் பூஜைசெய்து வெண்ணைய், தயிர், பால், என்னு, கரும்பு, தேன், நெய், வெற்றிலை, பாக்கு, பழம், உப்பும் இனிப்புச்சேர்ந்த பண்டங்களாலும் நிவேதத்தியமாக்கி வெண்மை நிறமலரால் அர்ச்சனை செய்து சரஸ்வதிதேவியின் “அஷ்ட்டாகஷத்ரி” மந்திரத்தை மன ஒருமையுடன் ஜெபம் செய்து வாழ்த்தித்துதித்தல்கலைவாணியின் கலையழகத்தை யாவரும் தடையின்றிப் பெறலாமென்பது கிச்சயம். மகாகவிகளான வால்மீகியும், கம்பனும் வேதபுராண கர்த்தாவாகிய வியாசபகவானும், கலைஞர்களான பாணினி, பராசரர், வசிட்டன் முதலான தவப்புதல்வர்களும் எய்தினரென்பது புராண இதிகாசங்களின் கூற்று.

சாட்சாத் மகா விஷ்ணு வால் தொடங்கிவைத்த மகாசரஸ்வதி பூஜை யுக்யுகங்கள் பல மாறியும் கால வெள்ளத்தால் அழியப்படாமல் இன்றைய அனு யுகத்திலும் போற்றி வளர்த்து வருவதின் இரகதியங்கான என்ன? பரமார்த்திக்கெற்றியை யாரால்தான் தடைசெய்யழுடியும் காலசக்கரம் அதை விழுங்கி விடுமா? இல்லை. இத்தகைய சிரும் சிறப்பும் வாய்ந்த அறிவுத் தெய்வத்துக்கு நாடுகள், வீடுகளேதாறும் விசேஷமாகக் கல்வி நிலையங்களிலும் மனத்துயமையுடன் மனமாப்புழைவழிபாடு செய்து வாழ்த்தி வணங்கிக் கலைமகளின் அருளை யாவரும் பெறுவீர்களாக!

கலைகார் வார்த்த! அறிவோவி சூடாக!! உயினம் போகீ!!

விஷ்ணு சகல்நாம மகாத்மியம்.

(சுவாமி அபேதானந்தா)

பல கீதகள் இருந்தாலும் கீதை என்றவுடன் பகவத்கீதயையே பொருள்படுத்துகிறது. இங்னுமே லிதாஸஹஸ்ரநாமம் சிவஸஹஸ்ரநாமம் என்று பல இருந்த காலையும், எந்த அடைமொழியும் இல்லாமல் ஸஹஸ்ரநாமம் எனக்கூறுமிடத்து அது விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தையே குறிக்கிறது. இத்தகைய பெருமைக்கு அதில் என்ன இருக்கிறது?

“ஓநூறும் ஓநூறாமம் ஒன்று மில்லார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாட்டுத்தெள்ளைம் கொட்டாமேரா!

என்று மனிவாசகப் பெருமான் அருளியபடி கணக்கிலடங்கா நாமங்களைப் பெற்றுள்ளான். அந்த ஆதி அந்தமில்லா இறைவன். அவற்றுள் மகுடமாகத் திகழ்கின்றன. இந்த ஆயிரம் நாமங்கள். இது யாரால் உபதேசிக்கப்பட்டது? பரம ஆச்சாரியர்களுள் ஒருவரான பிதாமகர் பிஷ்மரால் உபதேசிக்கப்பட்ட திருநாமங்கள் இவை. எந்தச் சமயத்தில் கூறப்பட்டவை? மரணத்தை எதிர்நோக்கிச் சாப்படுக்கையில் சயனித்திருந்தகால த்து எடுத்துரைக்கப்பட்டவை. யாருக்கு உரைக்கப்பட்டவை? தருமத்தையே தன் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு அந்நெறியினின்று சிறிதும் பிறழாமல் வாழ்க்கையை நடத்தி யுதிஷ்டிரருக்குப் போதிக்கப்பட்டதாலை. எதற்காக உபதேசிக்கப்பட்டது?

பகவான் கண்ணனிடத்து, அடங்கா அன்பு கொண்டவர். யுதிஷ்டிரர் எக் கருமத்தில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுதும் துவாரகா நாதனது ஞாபகங்கான். உண்ணும் பொழுதும், உறங்கும்பொழுதும், பேசும் பொழுதும், ஆஜீன செலுத்தும் பொழுதும் பகவானது ஞாபகங்கான் அடிக்கடி அவர் இருக்கும் இடம் சென்று பிரபு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்று பார்க்கா விட்டால் மன அமைதி இருக்காது. தரும புத்திருக்கு ஒரு நாள் இரவு வெகுதேரம் தியானத்தில் ஆழ்க்கிருந்தார். காலனது மைந்தன் உறங்கப் போகுமுன் பகவானித் தரிசிக்கவேண்டும் என்ற அவர் எழுந்தது உள்ளத்தில், எம்பெருமானது

அறைக்குச் சென்று உள்ளே எட்டிப்பார்த்தார். பரந்தாமன் ஆழங்க நித்திரையில் இருப்பார்கள் ரெண்ணிப்பார்த்தவருக்கு அங்கு ஒரு அதிசயம் காத்துக்கொண்டிருந்தது. என்ன காட்சியைக் கண்டார் அங்கு? யாரை மக்களும், முனிவர்களும், தேவர்களும் தியானித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அந்தப்பகவா னும் ஆழங்க தியானத்தில் இருந்தார். கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருக்கிறது. யுதிஷ்டர ருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. செய்வது ஒன்றுமறியாமல் நின்று கொண்டிருந்தார். வெகு நேரங்கழித்து பகவான் கண்களைத் திறந்தார். தன் எதிரே தருமபுத்திரரைக் கண்டவுடன் அந்த இரவில் தூங்கச் செல்லாமல் அங்கு வந்ததற்கு காரணம் கேட்டார். உறங்கச் செல்லுமுன் பிரபு என்ன செய்கிறார் என்று அறிய மனம் விழுந்த காரணத்தால் அங்கு வந்ததாகவும் சராசரங்கள் அனைத்தையும் படைத்து ஆட்டுவிக்கும் எம்பெருமான் யாரை நினைத்து தியானிப்பதாகப் பகர்ந்தார். இக்காரணத்தால் தான் பகவானும் பக்தனும் வெவ்வேறு அல்ல. ஒரு வரே என்று பெரியார்கள் கூறுகிறார்கள் போலும்! பகவானும் பக்தனும் உருவத்தால் இருவராகத் தெரிந்த போதும் உணர்ச்சியால் ஒருவரே பக்தர்களுடைய பக்தன் அந்த சச்சிதானந்த சொலூபி இதை செவியுற்றவுடன் யுதிஷ்டிரர் அந்தக் கருணையூர்த்தியின் அன்பை வியந்து நின்று விட்டார். ஏன் நடந்த சம்பாத்தினையில் அந்த எம்பெருமானையே துணை வகைப் பெற்றிருந்தும் சகல ஐஸ்வரியங்களுக்கும் அதிபதியாக இருந்த இடத்தும் உண்மையான மனச்சாந்தி தனக்குக் கிட்ட, வில்லை எனவும் அதற்கு ஒரு மார்க்கம் காட்ட அவைனத் தவிர வேறு ஒருவருமில்லை எனவும் பாண்டவருள் முத்தவன் பகர்கிருஷ்ணபகவான் பிதாமகரிடம் அவைனச் செல்லுமாறு பணித்தார். அங்குமே பீஷ்மரையனுக, அவர் இந்த ஆயிரம் நாமங்களுக்கு உரியவரான அந்த கண்ண பிரானுக்கு முன்னிலையிலேயே யுதிஷ்டிரருக்கு இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்தை உபதேசித்தார். எவ்வளவு நூல்கள் படித்தாலும், கேட்டாலும் சாதனைகள் புரிந்தாலும் உண்மையான அமைதி ஏற்படாதென்றும் அதற்கு ஒரே வழி அந்த பகவானின் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட இந்த ஆயிரம் நாமங்களைப் பாராயனம் செய்வதேயாகும் என்றும் அருளினர். அந்த பரமாத்மாவையே சாக்ஷியாகக் கொண்டு உபதேசிக்கப்பட்டமையால் இதன் மேன்மையைக் குறித்து ஜயப்பட இடமேயில்லை.

தாழ்ந்த குலத்தில் பிறக்க வேரிட்ட ஒருபக்தனுக்கு இறைவனுடைய இந்த ஆயிரம் நாமங்களைப் பாராயணம் செய்யவேண்டும் என்ற அவா எழுந்தது. கல்வியறிவு பெற வாய்ப்பு இல்லாமையின் காரணமாக அவனுக்கு அந்த நாமங்களைத் தெளிவாக உச்சரிக்கத் தெரியவில்லை. அமரப்பிரபவே நம: என்ற இடத்தில் மரப்பிரபவே நம: என்று வெகுகாலமாகப் பாராயணம் செய்துகொண்டுவந்தான். உச்சரிப்புச் சரியில்லை என்ற விடத்தும் அவனிடத்துபரிசூரண நம்பிக்கையும் ஆழ்ந்த பக்தியும் இருந்தது. மகா பண்டிதர் ஒருவர் இந்த தப்பிதத்தை ஒரு சமயம் கேட்க நேரிட்டது. அவரது செவிகளில் இது நாராசம்போல் விழுந்தது. சினமுற்று பக்தனிடம் ஒடிவந்து அவனைக் கடிந்து தப்பிதத்தைத் திருத்தினார். பக்தனுக்கு மிகுந்த வருத்தம் ஏற்பட்டது. இப்படித்தான் தவறாக இறைவனுடைய நாமத்தைங் பஜித்துவிட்டோமே என்று அளவற்ற துன்பம் அடைந்தான். அன்று இரவு பகவான் அந்தப் பண்டிதனின் கணவில் என்றுமரப்பிரபாகவும்ரப்பிரபாகவும் இருக்கிறேன் உன்னுடைய அமரப்பிரபு எனக்கு வேண்டாம். என பக்தனுடைய மரப்பிரபுவை எனக்கு பெருத்த ஆண்தகம் அளிக்கிறது என்று உரைத்தார். ஆக இந்த நாமங்களைச் சொல்லுவதற்கு பக்தி ஒன்றுதான் வேண்டும். காலம், இடம், முறை என்று வேறு எந்த நியதியும் கிடையாது.

சமீபகாலத்தில் நம்மிடையே ஒரு மகான் வாழ்ந்து வந்தார். அவரது திருநாமம் சாயி பாபா என்பதாகும். இவரைப் பற்றி அறியாதார் பரத கண்டத்தில் ஒருவரும் இருக்கமுடியாது. இப்பக்தருக்கு அடிக்கடி மார்பில் வலி ஏற்படுவதுண்டு. ஒரு முறை இந்த வலி மிக அதிகமாக ஏற்பட்டுவிட்டது. எந்த மனித முயற்சிக்கும் குறைவதாகத் தெரியவில்லை. அந்த சமயத்தில் இவருடைய கண்ணேட்டம் அருகில் இருந்த விஷ்ணுவூரூபராமத்தின் பால் சென்றது. அதில் அதிக நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அவர் உடனே அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்து தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டார். செயற்கைவைத்தியம் எதற்கும் அடங்காத அந்த வலி சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் மறைந்துவிட்டது.

இந்த ஸஹஸ்ராமத்தின் மகிழ்ச்சை உணர்ந்த இதை விட வேறு சான்றும் வேண்டுமா? இக்காரணம் பற்றியே உலகம் உய்ய இந்த விஷ்ணுவூரூபம் கோடி அர்ச்சனையை மூன்று இடங்களில் செய்துள்ளார்கள். இன்னும் பல இடங்களில் நடக்கவேண்டும்.

இவ்வளவு பெருமையும் விஷ்ணுவூரூபம் நாமத்திற்கு இருப்பதால் மக்களாகப் பிறந்த நாம் நம் காலத்தை வீண்போக்காது பக்தியோடு மனம் ஒன்றி நம்மால் இயன்ற அளவு நம்முடைய வீட்டிலே சஹஸ்ராம அர்ச்சனை செய்யவேண்டும். நம் வீடுகளில் அப்புனித நாமம் ஒலிக்க ஒலிக்க பக்தி பெருகும் செல்வம் பெருகும். இறைவன் அருள் பெருகும். வாழ்வின் வளமொம் பெருகும். சாந்தி நமக்குக் கிட்டும். இதுகாறும் இதன் பெருமை தெரியாது மறந்திருந்தாலும் இனியாவது நாம் நமத்தினசரிக் கடமைகளில் ஒன்றாக ஸஹஸ்ராம அர்ச்சனையைக் கொள்ள வேண்டும்.

அ வ ா .

அவா வில்லார்க்கு இல்லாகும் துன்பம் அஃதுண்டேல் தவாஅது மேன்மேல் வரும்.

—வள்ளுவர்.

அவாவென்ப எல்லா உயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும் தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து.

—வள்ளுவர்.

பற்றுக பற்றற்றுள் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு.

—வள்ளுவர்.

நின்ஜை அறப்பெறு கிற்கிலேன் நன்னெஞ்சே பின்னையான் யாரைப் பெறுகிற்பென்—நின்ஜை அறப்பெறு கிற்பெனேல் பெற்றேன்மற்று எண்டே துறக்கம் திறப்பதோர் தாழ். —அறநெறிச்சாரம்.

ரகசியம் போதிந்த பழனி.

“வீயஸ்லார்.”

வைக்கு

பழனியிலே, காந்தியடிகளை சட்டையைக் கழற்றி எறிந்து விட்டு மேல் துண்டு மாத்திரம் அணியச் செய்தது மதுரை ஜில்லா என்று கூறுகிறார்கள். அதுபோலவே, பூமிதான இயக்கத் தின் நாடி பிடித்துப்பார்த்து அதன் உண்மையானபலத்தைப் பரிசோதனை செய்தது பழனித் தீர்மானமே. “ஊழியர்களே, ஊழியம் செய்துகொண்டே இருங்கள், ஊதியத்தை எதிர்பாரா தீர்கள். உணவை எதிர்பாராதீர்கள்” என்று ஊழியர்கள் பேரில் ஒரு பெரிய குண்டைத் தூக்கிப்போட்டது அந்தத் தீர்மானம். ஊழியர்கள் கலங்கினார்களா? அதையும் தாங்கினார்கள், இதனால் வலுப் பெற்றார்கள், சுயபலத்தைக் கண்டார்கள். பூமிதான இயக்கம் சுதந்திர இயக்கமாகப் பரிணமித்தது. இதற்குக் காரணமாயிருந்த பழனித் தீர்மானம் பிறந்தது மதுரை ஜில்லா வாக்கும்! ஜூய், மதுரை!

ஊழியர்கள் உணவை எதிர்பாக்கக்கூடாது என்றால் அவர்கள் உண்ணகூடாது என்பது அதன் பொருளால்ல. ஊழியர்கள் தான் சத்தான உணவு உண்ணவேண்டும். அப்பொழுது தான் ஊழியம் வலுப்படும். ஆனால் ஒரு சின்ன மகத்தான் வித்தியாசம்: ஊழியர்கள் உணவின் மின்னே செல்லக்கூடாது, உணவு அவர்களைப் பின் தொடரும். அது எப்படி என்று கேட்காதீர்கள். சில உண்மைகள் அனுபவத்தில்தான் புலக்கும். சிறிது விளக்கம் தேவையானால் “தீதைப் பேரூரைகள் கர்மம், அகர்கம், விகர்மம் பற்றியபகுதிகளைப் படியுங்கள்

இதனை வளர்க்க நல்லதொரு உதாரணம் வேண்டுமானால் கூறுகிறேன். வினோபா அடிகள் இந்தத் தீர்மானத்தைப் பழனியிலே ஏன் செய்தார்? இதன் ரகசியம் என்ன? அதுவும் பழனியிலே. பழனியான்டிப் பண்டாரம் சங்கதி இடம் பெற்று ஸ்ளாப்புமிலை அடிவாரத்திலே, நந்தஞர் விடுதியிலே இத்தீர்மானத்தை உருவாக்கினதின் ரகசியம் என்ன?

மிஸ்டர் வடிவேல் முருகன் என்னப்பட்டவன் அவனுடைய பெற்றேர்களான திருவாளர் பரமசிவம், திருவாட்டி பார்வதி மூம்மையுடன் ஒரு நியாயத்தை நிலைகாட்டுவதில் கருத்து வேறு

பிரார்த்தனை.

(இராக)

பராசக்தியே! வானமும் நிலமும், வானத்தியங்கும் சுடரும் அணைத்தும் கிண் சக்தியே என்றுணர்ந்து பேரொளியைக் காணசெய்வாய். கதிரொளி வீசும் கதிரவனை நோக்குங்கண் உலகை நோக்க இருளாக இருக்கின்றது. அதுபோல் ஒண் நிலவெனத் தண்ணெலிவீசும் உனது இன்னருளில் உலகை மறந்து, இன்பும் அருள்வாயாக.

2 தயாபரியே! எத்தடை வரினும், எக்கஷ்டம் வரினும் உன் பொன்னாடி போற்றிப் பணிபுரியும் பாக்கியம் தருவாயாக! உன் நினைவில், உன் ஆட்சியில், உன் கட்டளையில் வாழும் போது இன்பம், ஆறுதல்; மகிழ்ச்சி கண்டேன்; சுகம் கண்டேன்.

முற்பக்கத் தொடர்ச்சி,

பட்டான். உடனே அந்த நியாயத்தை நிலை நாட்டுவதற்காகத் தன் உடமைகளையல்லாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு ஆண்டிக் கோலம் பூண்டான். இது ரடைபெற்றது இந்திய-சீன எல்லையான “மாக்மோகன்” கோட்டிலுள்ள கைலாயத்தில். உடனே ஆண்டிப்பண்டாரமான முருகன் தெற்கு நோக்கி வந்தான். மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள பழனிமலை உச்சியிலே தலைமைக்காரி யாலயத்தை ஸ்தாபித்தான். சகல சம்பத்துக்களையும் பெற்றிருந்த வடிவேல் முருகன் பழனியாண்டிப் பண்டாரம் ஆனபின் னர் அவன் உணவிற்குத் திண்டாடினாலு? கெளபீனம் ஒன்றைத் தவிர அவனிடம் வேறு உடமை கிடையாது; அதுவும் கூட மரியாதை கருதி கோயில் பட்டர்கள் கட்டிவிட்டது! உண்மையில் அதுவும் அவனிடம் இல்லை. ஆனால் அவனுக்குக் கிடைக்கும்-ரீசாதமோ, மலை மலையாகக் குலியும் பஞ்சாமிர்தம். ஒன்றும் வேண்டாமென்று உடைமையை உதறித் தள்ளி ஊருக்கு ஊழியம் செய்ய முன்வந்த பழனிப் பண்டாரத்தை உலகம் விட்டதா? அவனுக்குப் பஞ்சாமிர்தமாகச் சொரிக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் பல்வேறு பாகங்களுக்கும் பழனியிலிருந்து பஞ்சாமிர்தம் பொங்கி வழிந்தோடுகிறது. ஆராய்ச்சிக்குரிய இடம் வினோபாவின் பழனித் தீர்மானம் பிறந்த ரகசியம் இதுவே.

(கிராமராஜம்)

3 ஈஸ்வரீ! இருப்படலம் மூட இளஞாயிறு மறைகின்றது. அப்போதும் அன்னை பராசக்தியின் ஞான ஒளியை அஞ்ஞா னப் படலம் இடைகின்ற தடுத்தாலும் அன்னையின் அருள் ஒளி என்றும் என்னில் வீசுகின்றது. என்பதை உணர்ந்து தாயே உன்னருள் ஒளியில் வாழ அருள்வாயாக!

அன்னையே உன்னநவில் என்னறிவைப் புதைத்தவிட்டால் சீன்னை நான் எப்பொதும் வேண்டேன் தயாபரியே.

4 அன்னையே! உன்னை வணங்குவதிற்றன் ஆனந்தம்!! ஆனால், அழுக்குச் சேற்றுள் விழுஞ்க குழங்கை தானாக எழுந்து நீராடி உன்னிடம் வந்தாற்றுன் ஏற்பாயா? அது எழுந்து வர வழியறியாது திகைக்கும்போது புலம்புகிறது. புலம்பித் தனிக்கும் வேளையிலும் உலகச் சேற்றினுள் தோன்றும் நிலையற்ற சில மின்னும் பொருட்களைக் கண்டு உன்னை மறக்கிறது தாயே! வேடிக்கையாகவேனும் உள்ளபடி உன்னை உணராது அழைக்கும் ஏழைக்கு ஒரு துளி அருள் நோக்கம் செய்யாயோ? நீ கைவிடின் நானாக எழுந்துவர ஆற்றவில்லேன். சக்தி நிறைந்த சாக்கடையுள் சஞ்சலப்படுகிறேன் என்பதை உணரவைத்த தாயே! கை நீட்டிப் புலம்புகிறேன். என்னைத் தூக்கிக் காத்தருள்வாய்.

அன்னையே உன்னநநாஸ் பிழையுணர்ந் தேனுயினும் உன்னையே வேண்டுகின்றேன் கைதூக்கிக் காத்தநுள்வாய்.

அஹா.

ஆசைகளுக்கு அடிமையாகிறவன் விமேசனம் அடையான். ஆசையை வென்றவன் அடேநகம் வென்றவன். ஆயிரக் கணக்கான வீரர்களை வெல்லவைனை விடத் தன்னையே வெல்லவன் சிறந்தவன்.

“ஓன்றே குழும் ஒநுவனே கேவனும்”

(கோவை, மாஸ்டர் சுந்தரம்.)

பொங்குபல சமயமெனும் நதிகள் எல்லாம்
புகுந்து கலந்திட நிறைவாய்ப் பொங்கியோங்கும்
கங்குகரை காணுத கடலே எங்கும்
கண்ணைக்கக் காண்கின்ற கதியே அன்பர்
தங்கநிழற் பரப்பிமயிற் சோடை எல்லாம்
தணிக்கின்ற தருவே பூந்தடமே ஞாஞ்ச
செங்குமுதம் மலருவரு மதியே எல்லாம்
செய்யவல்ல கடவுளே தேவ தேவே!

மாக்களினின்று மக்களை வேறுபடுத்திச் சிறப்புறச் செய் வது பகுத்தறிவு என்பது யாவரும் வெள்ளிடை மகிலோல் உணர்ந்த உண்மையன்றே! ஆகவே ஆற்றிவு படைத்த மனி தகுலம் தனது நிலையை உறுதிகொள்ள வேண்டுமாயின் உலகி ஹள்ள புல் பூண்டு முதல் இயற்கைப் பொருள்களையும், புழு புச்சிமுதல் மனிதன் ஈருக உள்ள ஜீவராசிகள் அளைத்தையும் தன் அற்புதப்படைப்பில் கொண்டுள்ள முழுமுதல்வன் ஒருவன் இருப்பதை உணர்ந்து அவனை வழிபடுதல் வேண்டாமா? கதிரவன் தன் சிரணங்களினாலும், புள்ளினங்கள் தம் இனிமையி னாலும், மரங்களும் தமது பூக்களாலும் இறைவனைவழிபடா நிற்கின்றன என பாரதிஸர் அழகுற எடுத்துக்கூறுகின்றார். இராமலிங்க அடிகளார் மேற்கண்ட பாடலால் கடவுள் ஒருவரே என்ற உயர்ந்த கருத்தினை அழகுபட விளக்கிப்போந்துள்ளார். மக்கள் தமது இறைவனை வழிபடும் ஆற்றல் ஆங்காங்குத் தத்தம் மனத்தொடர்புக்கு ஏற்ப பல்வேறு சமயங்களைச் சமைத்துக் கொண்டுள்ளார். ஆறுகள் பலவாய் இருப்பினும் அவை ஒடிமுடிவாக கடவில் சேர்வது போலப் பல சமயங்களின் முடிந்த இலட்சியம் ஒரே பரம்பொருளையே குறிப்பதாகும்.

ஆயினும் பிறநாடுகளிலும், குறிப்பாக நம்காட்டிலும் ஆங்காங்குத் தோன்றிய அருளாளர் அறிவுறுத்திய சத்மார்க்கம் பின்னை நாளில் அவரவர் பெயரால் பலப்பல சமயங்களாக வழங்கப்பட்டு, அப்பெயர் வேற்றுமைகள் உலகில் சமயப்போர்களாக முடிந்திருக்கின்றன. ஆண்டவனருளால் அவ்வப் போழுது பொது நோக்குடைய பெரியோர்கள் தோன்றி அச்சமயங்களின் உள்ளக்கிடக்கை ஒரே பொருளினையே பற்றி நிற்கும் நிலையை மாந்தர்க்கு வெள்ளிடை மலையெனவிளக்கியுள்ளார்.

நாடு, மொழி, நிறம், வகுப்பு, மகம் முதலியன உண்மைச் சமரசத்தை வழங்கா. இவைகள் பிரிவு உணர்வினையே எழுப் பிக் கொண்டிருத்தல் வெள்ளிடை மலை. சமரசன் மார்க்கத் தில் நின்று நாடு, மொழி, வகுப்பு, மதம் முதலியவற்றை நோக்குவோர்க்குப் பிரிவு உணர்வு தோன்றல் அரிது. அவர்கட்டு சமரச உணர்வு தோன்றும். அதாவது “ஒன்றே குழும் ஒருவனே நேவறும்” என்ற பரந்த மனப்பான்மை உண்டாகும். இதைக் கொண்டேதான் தாயுமானவர், இராமலிங்க அடிகளார், இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், காந்தியதிகள் ஆகியோர் போதித்தனர்.

ஒவ்வொரு குழுமம் “கடவுள் ஒன்றே” என்று சொல்லுகிறது. “அக்கடவுள் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறார்” என்றும் சொல்லுகிறது. எங்குமுள்ளதான் ஒன்று பலவாயிருத்தல் எங்குணம்? அஃது ஒன்றாகவே இருத்தல் வேண்டும். அதன் பெயர் பலவாயிருக்கலாம். ஆனால் பொருள் ஒன்றே. அப்பரம் பொருளையே சைவசமயம் சிவாராண் எனவும், முருகப் பெருமான் என்றும், வைணவம் திருமால் எனவும், மற்ற மதங்கள் பிரமன், கிரிஸ்து, அல்லா எனப் பல்லேவீறு நாமங்களிட்டு வழங்குகின்றன.

“சமய கோடிக ஜெல்லாந்தங் தெய்வ மெந்தெய்வம் என்று, எங்குந் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவும் நின்றது எது?”

“வேறுபடு சமயமெலாம் புகுந்து பார்க்கில் விளங்கு பரம்பொருளே நின் விளையாட்டல்லால் மாறுபடும் கருத்தில்லை; முடிவில் மோன வாரிகியில் நதித்திரன்போல் விளங்கிற்றம்மா.”

என்று தாயுமான சவாமிகள் வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்களை ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது.

கடவுள் ஒருவரே. ஆனால் மக்கள் அவருக்குப் பல பெயர் களை இட்டறைக்கின்றனர். ஒருவன் பல பெயர்களைப் பெறுவதனால் அவன் பலராகவிட முடியுமா? தன்னீர் இருக்கிறது. அது ஜூலம், நீர், வாட்டர், பாணி, நீரு என்று பல பெயர்களைக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் ஜூலம் வேறு, பாணிவேறு. தன்னீர் வேறு, நீரு வேறு என்று சொல்லிவிட முடியுமா? தன்னீர் தட்ப வெப்ப நிலைக்கேற்ப பனிக்கட்டியாகவும், ஆவியாகவும் மாறுகிறது அதைப்போலவே கடவுளும் மக்களின் பழக்க வழக்கங்களுக்கேற்பப் பல வடிவங்களைப் பெற்றிருக்கிறார். கண்ணடிக் கிண்ணத்தின் நிறத்தையும், வடிவத்தையும், அதில்

ஊற்றுப்பட்ட நீர் அடைவதாக மற்றவர்களுக்குத் தெரிவது, வெறும் பொய்த்தோற்றுமே யல்லாமல் தன்னீர் எவ்வித மாற்றத்தையும் அடைவதில்லை. அதைப்போலவே பூஜை செய்யும் மக்களின் தன்மையாலேயே கடவுள் வடிவத்தையும், பலவகை பண்புகளையும் உடையவர் என்று நினைக்கிறோம். ஆனால் அவர்தம் தன்மையில் மாறுபட்டு விடுவதில்லை. இவற்றிலிருந்து கடவுள் ஒருவரே என்பது தெள்ளித்தின் புலனாகும். கடவுள் பிறப்பும் இறப்பும் அற்றவர்; முதலும் முடிவும் இல்லாதவர்; பாசமும் பந்தமும் துறந்தவர். இதைக் கீழ்வரும் தாயுமானவரின் சிங்கதையுறும் பாடல் விளக்கும்.

“சாதிகுலம் ஏறப்பறப்புப் பந்தமுத்தி
அருவருவத் தன்மை நாமம்,
ஏதுமின்றி எப்பொருட்கும் எவ்விடத்தும்
பிரிவந் நின்றியக்கஞ் செய்யும்
சோதியை மாத்துவெளியை மனதவிழ
நிறைவான துரிய வாழ்வைத்
தீதில் பரமாம் பொருளைத் திருவருளே
நினைவாகச் சிந்தை செய்வாம்.”

அவனின் ரீ ஓராண்டுவும் அசையாது. இவ்வலைகப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய செயல் வடிவங்கள் சக்தி, விஷ்ணு, சிவம் எனப் பலவாறுக நம் முன்னேர்களால் வழிபாடு செய்யப்பட்டவரும், சூபமாகவும், அசூபமாகவும் தொழுப் பெற்றவரும் பரம்பொருள் ஒருவரே. ஆனால் அறிஞர்கள் அவரைப் பலவாறுக அழைக்கின்றனர். அம்முதற் கடவுள் தம் எல்லையற்ற கருணையுடன் நம் உள்ளத்தில் புகுந்து காப்பாராக. நாம் ஒருவரையொருவர் செவ்வானே அறிந்துகொள்ளவும், ஒருவருக்கொருவர் உதவியாக வாழவும் அவர் அருள்புரிவாராக. அதற்குவேண்டிய உண்மையென்பும், சத்தியத்தில் ஆர்வமும் அவர்மக்கு அளிப்பாராக. புகழ், பெருமை, நான்-எனது என்னும் அகந்தை, ஆணவம், ஆசை, முதலிய சுயநல நினைவுகள் அணித்தும் நம் மனத்தினின்று அகன்று நம் நாட்டின் ஆத்மீக மறுமலர்ச்சிக்காக இடைவீடாது உழைக்கக்கூடிய புனிதத்தன்மையையும், ஆற்றலையும் அவர் கமக்குத் தருவாராக.

வளர்க ஸ்ரஷம்!

வாழ்க அவன் புகழ் !!

பாதநூலியின் பேருமை.

பாத துளியின் பேருமை அறிச்தேனோ (பிரபோ உள் பாத)

திருவடியிற் போங்கிப் பேருமை கங்கையால்

பக்ரதன் குலம் பாவள மாளதே — (பாதநூலி)

திருவடி போற்றிய குசேலேரே அன்று

பேரும் நின்யேலாம் பெற்றுவேனோ — (யாதநூலி)

திருவடி டடவே கோதம் பத்தினியும்

உருசாபந் தீந்து உய்ந்தானோ — (பாதநூலி)

நிராவின் பிரபு சிரிதரக்கண்ணு

சீராமுன் இருபு சிரிதரக்கண்ணு — (பாதநூலி)

கருத்துரை:- ப்ரபோ! கிரிதரக்கண்ணு! உன் பாததூளி

யின் பெருமையை என் னென்றுரைப்பேன்? முன்னர் நீ தீரி விக்ரம அவதாரம் எடுத்தசமயம் நின் திருப்பாதங்களில் ஊற் றெடுத்த கங்கை, பக்ரதனின் தவப் பயனுகப் பூவுலகண்டஞ்சு அவன் முன்னேர்களாகிய ஸ்கர்ரகள், ப்ரபோ! உன் பாததூ

ளியின் சேர்க்கையுடைய மகிழ்மயால், புனித குணம் படைத்தக் கங்கை கங்காஜல ஸ்பரிசத்தால், சாம்பல்க குவியல்களாக இருந்த அவர்கள் மேன்மை யெய்தினர் என அறிந்தேன். சதா உன் திருவடி தியானம் செய்துவங்க குசேலருக்கு அளவிலா ஐசுவரியம் அருள் செய்தாயென்ற பெருமை கேள்விப்பட்டேன் இராமாவதாரத்தில், விசுவாமித்திரமுனியின் யாகம் காத்து, தம்பி லக்ஷ்மனனுடன் அயோத்திக்குத் திரும்பும் மார்க்கம், மிதிலாநகரையடுத்து வந்து கொண்டிருந்ததும், நடுவே பாதை யில் சாபத்தால் சிலை (கல்) உருவாயிருந்த அகவிகையின் சாப ந்தீர்ந்தது, “உன் திருப்பாததூளி அந்தச் சிலைமீது பட்டது தான் காரணம்” என்றும் அகல்யை சாபமோக்கும் பெற்று கௌதமர் ஆசிரமத்துக்குச் சென்ற வைபவழுங் கேட்டுளேன். இந்தவிதமாக மஹா மஹா மேன்மைகள் நிகழ்த்தும் உனது திருவடிகளிலே, ஹே கிரிதாரி! பிரபோ! கோபாலா! என்மனம் யைப்பட்டு சதா தியானிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். அவைகளே தஞ்சமென திடமாகப் பற்றிக்கொண்டேன்.

—ஸ்ரீஸ்ரீராம்.

ஒம் சக்நி சரணம். (இராக.)

அன்னையே சரஸ்வதி அம்பாள் சரணம்
அன்ன வாகனாத் தேவியே சரணம்
உன்னருட் போதென் உள்ளத் தடத்து
நன்மலர் ஆக்கிய நாயகி சரணம்
இன்ன வாழ்க்கை இயல்பினேன் ஆயினும்
என்னுடி ராகி இலங்குவாய் சரணம்
பொன்னூர் மேனிப் பொற்பே சரணம்
என்னால் மெனைக் காப்பாய் சரணம்
அன்னுய் சரணம் அருளே சரணம்
சரணம் சரணம் சக்திழும் சரணம்.

வேத நாயகியே வித்தையின் தேவியே
ஆதி நாயகியே அறிவின் தெய்வமே
தாத சொருளியே நான்முகன் சக்தியே
பாதமலரினை பணிந்தேன் சரணம்
காதலர் விரும்பும் கலைக் களஞ்சியமே
மாதவர் விரும்பும் மாண்புறு ஞானமே
கோதகல் ஞானதால் தாங்குங் கோமளமே
பாதமலரினை பணிந்தேன் சரணம்
ஏதங்கு நல்வங்கிழமை சரணம்
சரணம் சரணம் சக்தியோம் சரணம்.

வெண்டாமரையின் தேவியே சரணம்
தன்தே னருள்தரு தயாபதி சரணம்
வண்டார் கோதை வாணியே சரணம்
கண்டோர் கவரிக்கும் கலைமகள் சரணம்
நாராயணரினின் நற்றுள் சரணம்
சீரார் திருவே திருவடி சரணம்
பாரெலா மேத்தும் பாரதி சரணம்
பாரோர் போற்றும் பதாம்புயம் சரணம்
சரணம் சரணம் சாவஸ்வதி சரணம்
சரணம் சரணம் சக்தியோம் சரணம்.

Printed & Published by Mr. N. Mukund,
"Athmajaithi" Nilayam, Nawalapitiya.
at RAJAH PRESS, Theatre Road, Nawalapitiya. Ceylon. 18-10-59.

‘ମୁଖ୍ୟ ଫିଲେ ରହିଛି’

የኢትዮጵያ ገዢ ከፋይ

ગુરુનાનાના, ગુરુનાના-૨. (ગુરુનાના કબીરજાતીય.)

85/180, ଶ୍ରୀ ପାତ୍ରମାନ କୁମାର ପାତ୍ରମାନ

गोपनीयता; A. A. GATT Protocol, परीक्षा,

፩፻፲፭. የዕለታዊ ቴክኖሎጂ